

Alexandra Tinková

Príspevky poskytnuté pre projekt Biblioterapia.sk mailom dňa 18. 8. 2022

Nechaj Boha vymiest' tajné kúty

Dnes som vkročila do modlitby s krásnym veršom: „I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba! Do dlaní som si ťa vryl, tvoje múry sú vždy predou mnou...“ (Iz 49;16). Veľmi sa ma tie slová dotkli, a tak som stála v modlitbe pred Bohom, pred tým, ktorý ma má vrytú v dlaniach, je pri mne, aj keby celý svet zabudol a pred žiadnym múrom ma nenechá samú... No v tom obraze, ako som pociťovala radosť a vďačnosť z toho, že niekto taký existuje, ako som sa naplňovala tou blízkosťou, láskou, bezpečím a dôvernosťou, som zrazu vo svojom tele, pri srdci cítila jedno zatvrdnuté miestečko. Vyzeralo ako malý šedý kamienok. Tak som ten kamienok vyňala zo svojej hrude a podávala ho Bohu. Hneď som jasne vnímala, že to miesto je plné horkosti. Strašne koncentrovanej horkosti. Bola to horkosť horkostí, taká, z ktorej by jazyk zdrevenel! Valila sa z toho kamienka von, páčila aj samotný vzduch, horké horko z najhorkejších!

.... Keď som sa Boha pýtala, čo to je, neváhal s odpoveďou. Ocítla som sa v obraze, v pocite, v etape života, keď som sa cítila nesmierne sama. Úplne sama. Chápate, taká osamelosť, že nikto z tých sedem miliárd v tom nie je s vami! Nikto! Ale to nebolo všetko. Tá horkosť ani tak nebola namierená voči ľuďom. V tom obraze s pálivým kamienkom v rukách som cítila, že nielen ho podávam Bohu, ale že sa zároveň z toho horkého miesta valia zúfale otázky, vlastne jedna otázka, opakovaná hromovo ako mohutná ozvena v Himalájach: „Ty si to vedel, Bože, tak prečo si ma v tom nechal? Vedel si, že sa tak budem cítiť, tak prečo si to tak nechal?! Prečo, prečo si ma v tom nechal?!...“ Takto sa nejakú chvíľu miešala horkosť s mojimi slzami a tichými výkrikmi. Potom som len stíchla a načúvala... Prečo... Boh mi vlastne v odpovedi nepovedal nič nové, čo by som už niekedy nepočula. No to je jedno, ak si doprajete chvíľe so Stvoriteľom, kedy necháte, aby odhalil niečo boľavé vo vašom srdci, vzal vám to z rúk a presvetlil. Jeho odpoveďou sa uzdravenie deje opäť a opäť... Koľkokrát to potrebujete počuť, toľkokrát vám to povie...

Povedal si mi, že na zbúraniskách a zhoreniskách staviaš tie najkrajšie paláce. Že to, čo sa mi zdalo ako slabosť, hanba, prehra, beznádej, Ty premieňaš na oslnivé príbehy so šťastným koncom, oslavujúce Tvoje meno. *Že Ty berieš každú moju slzu, s nesmiernou láskou, akú si ani neviem predstaviť, ju starostlivo zbieraš do hrnčeka a v Tvojich rukách sa premieňa na liečivé oleje, ktorými budeš mazat' nielen mňa, na prúdy neskrotnej priezračnej vody, dávajúcej život...* Že presne moja cesta bola potrebná, môj ston, moje blúdenie, na vytvorenie toho, čo si si predsavzal vytvoriť a vytvoríš! ...

Všetko som ti to odovzdala. Každú výčitku, každú slzu, každý hnev, zúfalstvo, klam, ktorému som uverila. Že by si ma v niečom niekedy nechal. Klam, ktorým som vlastne uverila (v) diabla/ovi. Že ma opustíš, že sa nestaráš... A vrátila som sa k veršu, s ktorým som do modlitby vstupovala: *Že Ty nikdy nezabúdaš, lebo máš moje meno vryté v dlani!!!* To bola vec, z ktorej sa moje srdce túžilo kajať a odovzdať ti to klamstvo, tú nedôveru v Teba. Tú bolesť, tú osamelosť, že by si ma mohol opustiť... Bola tam, tá horkosť, a ja som o nej netušila ešte tesne predtým, ako som vchádzala s Tebou do modlitby. Preto je tak životodarne tráviť s Tebou čas. Preto je tak dôležité všetko Ti odovzdať. Preto je tak dobré dôverovať Ti... Ty vieš, čo my nevieme. Tvoje myšlienky sú nad naše. Ty zdvíhaš záveje, ktoré my nevidíme. Ty ukážeš, posvietiš na to potrebné. Ty poznáš každý ďalší krok. A my môžeme v hlave konštruovať a

splietať, ale napokon dáme za pravdu Tebe. V slabej chvíľke. Keď posvietiš na to horké miestečko v našej hrudi a s láskou si ho vypýtaš. Aby sme mohli kráčať ďalej. Pred Tebou sú moje múry...

Chod' a ži!...

Zasa sa mi raz potvrdilo, prečo je tak veľmi dôležité a prospešné vybrať si „dni off“, keď vypneme všetko okolo (žiadny signál zvonka, vyrušovanie telkou, četmi, sociálnymi sieťami, stretnutiami, dokonca, keď sa dá, ani prácou....skrátka nerobíme nič zamestnávajúce moju myseľ) a sme naladení iba na Boží hlas. Odovzdáme Mu náš deň, ale aj všetky otázky a problémy, s ktorými doteraz nevieme pohnúť, iba ticho a pokojne spočívame v Jeho prítomnosti, a čakáme. Čo hovorí. Kam nás vedie. Aké dvere otvára... Keď som to naposledy urobila s prosbou, aby mi ukázal, čo je ten kameň, čo zahatal prameň niektorých oblastí môjho života, doviedol ma opäť k téme, ktorú už so mnou nedávno začal: Trauma, duch traumy! ...

Každý z nás sa vo väčšej, či menšej miere s traumou stretol. Nieкто nám niečo kruté povedal, boli sme obratí o niečo, na čo sme mali právo, boli sme oklamaní, zažili sme zradu, odmietnutie najbližších, alebo ešte horšie – tragickú stratu blízkych, nehody a nešťastia, rozchody a rozvody... Traumy môžu byť aj navŕšením mnohých nesplnených snov a ambícií, zatvorených dverí, neúspechov... Z nespracovanej traumy sa v nás usádza horkosť. Rozlieva sa postupne z mysle do srdca, do žíl, do tela, je v bunkovej pamäti, môže spôsobovať chronické choroby... Pôsobí na všetko a všade ako rakovina, ako chobotnica. Zahatá našu životnú energiu, vstupuje do vzťahov, ničí kreativitu, oddiaľuje nás od zámeru, ktorý pre nás má nachystaný Boh. Oberá o radosť, vnáša do všetkého strach, vťahuje do pasivity, izolácie, žiarlivosti, sebaľútosti...

S duchom traumy žijeme v minulosti. Nevieme sa pohnúť zo starých bolestí, nepravostí, strát. Stále čakáme na nejakú kompenzáciu! Prenášame si staré spory a rany do všetkého, čo nás postretne. Robíme zlé, alebo žiadne rozhodnutia. Žijeme v pocite dlhu od života. Bol som ukrátený. Bol som zranený. Život mi dlží. Boh mi dlží. Oni mi dlžia. Vy mi dlžite.... A áno, môže to byť pravda. Mohlo sa nám naozaj stať veľa nespravodlivých vecí. Napriek tomu zotrvať v tvrdohlavom, alebo ublíženom postoji, že nám to musí byť zaplatené, že to všetci musia pochopiť, porozumieť nám a dať nám pocit zadosťučinenia, znamená rútiť sa do slepej uličky. To, čo my musíme urobiť, je odpustiť. Pustiť tú záležitosť aj ak nikdy nedostaneme z druhej strany uznanie, pochopenie, a už vôbec nie ospravedlnenie. Našou úlohou nie je sto rokov čakať pri dome vinníka na „prepáč“. Viete, väčšinou sa to aj tak nestane. A my musíme napriek tomu ísť ďalej a žiť. A nielen to, ale ešte aj odpustiť! To neznamená tváriť sa, že to, čo sa udialo, bolo dobré. Ale jednoducho prestať trvať na tom, aby nám to dotyčný vrátil, usmial sa na nás a ospravedlnil sa. Back to reality!

Boh nám hovorí niečo celkom iné. Že nemáme zotrvať v minulosti. Že mu ju máme dať aj so všetkou bolesťou v nej. Že na ňom máme nechať rozsúdenie všetkého a všetkých! To nie je náš džob! Náš džob je viete čo? Boh mi to ukázal cez jeden môj obľúbený kúsok zo Slova: Ako sa chorý pri jazere Bethesba začal žalovať Ježišovi, keď ten k nemu prišiel: „Pane, nemám sa k vode ako dostať! Nikto ma tam nechce odniesť! Pane, vždy, keď sa začne víriť voda, všetci ma predbehnú!“ Takto tam stál a plakal 38 rokov. A čo mu povedal na to Ježiš??: „Vstaň a chod!“ Ohromilo ma, ako mi Boh dal tento verš do súvislosti s duchom traumy a blokmi, ktoré dokáže narobiť v našom živote! Človek, ktorý stál obďaleč životodarnej vody a plakal, stál vo svojej minulosti. Sústreďoval sa na to, že sa k prameňu určite nedostane. Že ho vždy niekto predbehne, že mu aj tak nikto nepomôže. A tak tam zostal zaseknutý, a pozoroval život okolo

seba... Presne toto s nami robí duch traumy. Spomíname na minulosť, nechávame sa gniaviť ranami, zradami, dlhmi... A kvôli tomu nevieme vkročiť do nového spôsobu uvažovania, do nových dverí, chopiť sa nových nádejí! Sme v pozícii obeť. Zvykli sme si...

Ale prichádza Ježiš a hovorí: „Vstaň a chod!“ Tým hovorí veľmi veľa. Tým hovorí, že z nás sníma ducha traumy a celú minulosť, že nás ozdravuje z dávnych bolestí, že mu môžeme odovzdať ľudí, ktorí nám ublížili. Že má pre nás nové začiatky, nové šance a príležitosti. Že nás volá do odpustenia. Že nám tým dáva slobodu nového človeka, nového života. A všetku horkosť minulosti premieňa na živú vodu! On má tú moc sňať to z nás a od nás čaká vykročiť... Do toho obrazu mi nabehol aj ďalší verš: Keď Mojžiš nevie, čím napojí svojich ľudí, lebo voda v Máre je horká, Boh mu jednoducho povie, aby do vody hodil drevo, ktoré premení horkú vodu na sladkú. Tak sa aj stane. Bolo v Božej moci premeniť nepitnú brečku na životodárnu vodu. No Mojžiš musel urobiť ten akt viery, nového života a hodiť drevo do vody. To isté má Boh nachystané aj pre nás. My dokonca môžeme hodiť do horkej vody celý Ježišov kríž, ktorým vzal na seba našu minulosť, bremená, rany, trpkosť... Len sa musíme chcieť pohnúť. Božia milosť urobí to, že nám túto pravdu vyjaví. Posvieti nám na ducha traumy v starých nevymetených kútoch, aby už viac nemohol šarapať. Tým, že je odhalený, stráca moc.

Povedz (mu) to nahlas! Ja som to urobila, nahlas som sa toho hnusáka a všetkých jeho dôsledkov v mojom živote zriekla. Zviazala som ho do zajatia. Ducha traumy. Tým je vlastne uvoľnené všetko to, čo držal doteraz v zajatí on. Nové perspektívy. Nové vzťahy. Nové radosti. Nový dych. Nová tvorivosť. To všetko ovlažené sladkou vodou zo živého prameňa. Len najprv treba vyliatť tú starú horkú brečku. Nemožno do starej zatuchnutej vody prilievať novú a veriť, že tým tú starú napravíme. Treba sa jej zbaviť, nadobro zriecť! Pustiť zo zajatia všetkých, ktorým sme nevedeli odpustiť. Prestať merať dnešok minulosťou. Dať Bohu všetky dlhy, účtenky, posledné ľútosť. On na oplátku urobí VŠETKO. Premení horkú na sladkú. A povie ti: „Vstaň a chod! Chod a ži!“...

Si niekto...

Pamätám si tú eufóriu. Keď som držala papier od vytúženej vysokej školy. Teraz som niekto! Keď sa moje prvé písmenká objavili čierne na bielom, v čerstvom výtlaku novin. Som dobrá! Keď som po prvý raz stála pred mikrofónom a môj hlas – ó, naozaj môj hlas! – sa vinul celou miestnosťou. A ľudia ma počúvali! Teraz som už dôležitá! Keď sme vymysleli nový časopis. Mám hodnotu! Keď som zvládla rozhovory s najslávnejšími kapelami a celebritkami. Som na rovnakom leveli! Sakra, teraz už som naozaj niekto! Mám cenu! Vidíte? Počujete?! Chápete ma?! Lúbite ma už???..... Ale na konci tých otáznikov bolo iba ticho. Nie. Nikto z tých ľudí okolo mňa ma v skutočnosti za tieto hrdinské počiny a veľké veci nezačal ľubiť viac. Nikto mi nezačal lepšie rozumieť. Možno padli slová pochvaly. Možno obdivné pohľady. Možno ďalšie otvorené dvere, príležitosti. Možno viac komfortu, viac pekných vecí. V byte aj na sociálnych sieťach. No v duši... totálne ticho. Všetko to krásne, blýskavé popadalo na dno môjho ja ako do bezodnej studne. A ja som bola ďalej hladná. Po ďalších výkonoch. Míľnikoch. Skvelých veciach. Ktorými sa stanem, keď ich vykonám. Všetka tá bolesť odíde. Zahluším ju, prekričím to od samoty revúce srdce. Zasypem rany zázračným práškom. Postavím na ne všetky moje úžasné úspechy. Raz sa to musí podariť! Ony premenia môj život!... A čím viac som chcela „urobiť niečo“ so svojím životom, tým to bolo katastrofickejšie. Čím viac som s mojím životom chcela niečo „robiť“, tým menej som ho naozaj žila... Moje srdce, telo, myseľ, duša boli na

smrť unavené. Tým konaním. Chceli skrátka konečne len žiť! Aspoň na chvíľku. Ležať v tráve a tešiť sa z toho, že som bola stvorená. Koľké privilegium! Koľká hodnota sama o sebe! Bola si stvorená Tým, kto stvoril celý vesmír okolo teba! Aký väčší prejav lásky potrebuješ???... No ja som neverila. Neverila som, že môže existovať taká láska, s ktorou by si niekto povedal – stvorím ju, presne ju. S tými svetielkami v očiach, s láskou pre muziku, písmenká, vôňu leta v povetrí a chuť čerstvého melóna na jazyku, s hladom po mne... Nechápala som, že by si niekto dal tú námahu vymyslieť a stvoriť práve mňa! Aký mal dôvod? Prečo mňa? Čo je na mne také milovania hodné, že si ma stvoril, Bože???? A tak som išla tú hodnotu hľadať a budovať. Vo svete. Titulmi, zamestnaniami, bombastickými článkami, ligotavými obálkami časopisov, hviezdnyimi večierkami, počtom precestovaných kilometrov, preštudovaných múdrych kníh, fyzickými objatiami, dotykmi, prchavými láskami, dobrými skutkami, zachraňovaním druhých a sveta... A potom som spadla. Do bahna. Do prachu zeme. Do prachu, v ktorom sa všetko moje dovtedajšie hviezdne aj spasiteľské snaženie rozpadlo. Nemala som nič. Vôbec nič. Konečne som nemala nič, čo by sa mohlo ešte ďalej tváriť ako moja ľudská hodnota. Ako opodstatnenie toho, že som tu, na zemi. Všetko bol márný prach. Nebolo nič, čím sa zakryť. Bola som nahá. Bolo iba moje telo, kosti, krv v žilách a srdce. Nahé srdce, volajúce po Tebe... Mohla som pred Tebou utiecť, Bože, ako Adam s Evou, ktorí sa stratili v húštine klamov. Aby si tými najkrajšími figovými listami vytvorili svoju novú identitu, zakryli svoju nahotu a chceli pred Tebou machrovať, že ved' oni vedía, ono zvládnu aj bez Teba... No ja som bola taká unavená, že ďalší figový list už som ani nevládala hľadať. Ležala som pred Tebou a odovzdala som Ti svoju nahotu. Bolest' zo všetkého, za čím som sa hnala, a čo som nebola ja. Prázdno sveta, ktoré mi hučalo v ušiach ako najhorkejšia výčitka: *Kto si, no kto si ty, ved' sa ti všetko rozpadlo, vidíš, si predsa len nikto. Nikto, nič, ako tento prach. Nemáš nič v rukách....* Možno som v tej chvíli naozaj nemala v rukách nič. No mala som oveľa viac. To ja som bola v Tvojich rukách! A počula jasne Tvoj hlas, ako mi hovorí: „Len lež. Oddychuj. Nechaj zo seba vziať všetky tie bremená. Tiaž klamstiev, ktoré ti hovorili, že sa niekým musíš stať... Pusti to. A uver môjmu hlasu. Si niekto! SI niekto, lebo ja som sa tak rozhodol. *Ja som ťa utkal v lone matky.* A ešte dávno predtým som vedel, že budeš. Aká budeš. Ako sa ti budú smiať oči. Ako ich potom zhasne tma sveta. Ako budeš splasene utekať, namáhať sa, zachraňovať všetko okolo seba. A potom budeš ležať predo mnou. V tichu. V pokoji. Uveríš mi, že sa nikým nemusíš stať. Že to, kým si, spoznáš cezo mňa. Cez môj hlas. Vo chvíľach, ako je táto, v mojom náručí. Prestaneš naháňať iné blýskavé momenty. Lebo tieto ťa celkom nasýtia. Poviem ti tisíc krásnych slov o tebe. Tie sa už neprepadnú do priepasti tvojej duše, ale vyklíčia v tvojom srdci. Uvidíš svoju skutočnú hodnotu. Hodnotou je to, že som ťa stvoril. A poslal na túto pozemskú púť. Na ktorej nemáš zvládať a stíhať všetko. Ja som vytvoril tvoju identitu. Ty ju nekonaj, ty ju ži...“

Vieme to. Vieme to, že Ti patríme, že sme tvoje diela. Že je v nás tvoj odtlačok, je v nás Tebou napísaný náš príbeh, čiary na dlani, vrásky. Že sme Tvoji, a to stačí. Stačí zladit' rytmus nášho srdca s Tvojím a žiť... A predsa. Chytá nás to. Tie chvíle, keď sa cítime ďaleko od Teba. Cítime, že sme ničí, že sme nikým. A tak začneme opäť horúčkovo kopit' výkony. Prišívat' záplaty, zakrývať rany, lepiť na seba nálepky. Z našich činov. Bojíme sa, že ak niečo z toho neurobíme, nebudeme to my! Stratíme glanc, meno, zmysel... Bojíme sa, že ak nebudeme zvládať STÁLE VŠETKO, niečo nám nenávratne NAVŽDY UNIKNE. No čo ak tým večným cvalom za takýmto perfekcionizmom riskujeme oveľa viac? Možno sa stane, že snažiac sa neustále žonglovať s desiatimi loptičkami naraz a úzkostlivo strážiť, aby nespadli, neuvidíme to všetko krásne okolo seba. Riskujeme, že s piatimi taniermi v ruke zostaneme stáť pred dverami, neotvoríme ich a neuvidíme za prahom bytu slnko, trávu, stromy, sýkorku, či veвериčku na

konári.... Čo nás stále ženie do toho šialeného, vopred prehratého boja s časom? Prečo stále unikáme pred vlastnou nedokonalosťou ďalším a ďalším výkonom, úlohou, bodom v nekonečnom zozname, aby sme sa mohli presvedčiť o ďalšom zlyhaní, nezvládaní a bičovať sa ešte tvrdšie? Čo chceme prekonať? Nás samotných? Chceme prekričať to, ako sa nedokážeme ľúbiť, prijať, pochopiť? Chceme prehlušiť boľavú minulosť, spomienky na tmavé údolia a pády? Chceme si vybojovať tým náhlym právo ďalšej sekundy byť tu na svete? Chceme ZÍSKAŤ SVOJU HODNOTU a cítiť sa konečne lepšie? Strašne túžime zahojiť všetky rany, neistoty, strachy a jazvy, a tak konáme a konáme a konáme. No pritom do nich iba sypeme soľ. Keď večer vyčerpaní prehltáme horké slzy sklamaní, že aj tak sme stále ešte neurobili všetko na sto percent. A ak aj áno, mali sme to predsa urobiť na dvesto...V dnešnom svete výkonov, tabuliek, korporátov, úspechu, ktorý sa prerátava na počty followerov a lajkov, je stále ťažšie očistiť sa od univerzálnych očakávaní vonkajšieho sveta a spoznať, precítiť tie svoje, vlastné očakávania. Vlastné limity, vlastné dispozície, vlastné cesty a túžby, ktoré nám do srdca vložil sám náš Stvoriteľ. Je stále ťažšie precítiť, kto sme naozaj. American dream „Staň sa niekým!“ má dnes oveľa náročnejšiu výzvu - „Buď len tým, čím odjakživa si, čím si bol stvorený!“ Nestávaj sa niekým, ale naopak, strhni zo seba všetko, čo si nebol ty. Objav autentický rytmus svojich dní. Zlad' svoje kroky s Bohom. Načúvaj Jeho plánom o tvojom živote. Možno časom zistíš, že On vôbec nechce, aby si dnes stihla toto, tamto a ešte aj toto, náhlila sa od povinnosti k povinnosti a večer opäť cítila to prázdno a nutkanie, aby si pridala EŠTE VIAC... Možno ti Boh ukáže, že to je strašný klam. Duch naháňania výkonov, ktorý ťa vedie presne tak, aby si nikdy necítila tie najobyčajnejšie chvíle spočinutia. V ktorých ti je opäť dôverne známy tvoj vlastný dych, tep srdca, a ty v tom tichu počuješ zrazu oveľa viac. Strašne dôležité a vzácne veci. V tom tichu ti Boh chce rozprávať o tom, ako Mu môžeš dôverovať. Aj bez splnených dvesto percent. V tom tichu sa zbavíš strachu, že deväť loptičiek ti spadne na zem. A áno, ony naozaj spadnú. A ty zistíš, že sa stalo... nič. Že sa iba tvoj dych prehľbil. Ruky sa prestali triasť. Spánok bol sladší a sýtejší. A ranné myšlienky oveľa svetlejšie a živšie. Krok ľahší a radostnejší. A ty bez väčšej námahy otváraš nové dvere. Akosi prirodzene. Vidíš za nimi nový deň. So všetkými farbami a chuťami, o ktoré si pomaly v tom bludisku výkonov prichádzala. A v tom pokoji a naladení na stanicu ticha je ti zrazu jasné, čo môžeš pustiť. Čo urobí miesto novým radostiam. Novým nápadom. Novým dielam. So živosťou, silou a originalitou, akú si zaslúžia. S dostatkom slnka, času, živín, v ktorých chcú rásť... Je to zákonitosť. Ak prekonáme ten strach, to nutkanie a niektoré veci (ktorými sme si chceli budovať hodnotu, peniaze, dobré vzťahy...) jednoducho slobodne pustíme, až vtedy sa pohneme ďalej z večne sa krútiaceho kolotoča, v ktorom sme sedeli. Až vtedy skutočne rastieme. Dokážeme hlboko precítiť, radovať sa a živiť z obyčajných momentov dňa, ktoré nás vedú k zajtrajšku... Lebo keď si uvoľníme ruky od všetkých tých činností, môžeme konečne podať jednu ruku Bohu a nechať sa viesť. Veď to On nám hovorí, aby sme sa „nepodujímali na mnohé veci, lebo sa preťažíme a bude to na škodu.“ On nám jasne hovorí, že „aj keď pobežíme, nestihneme všetko a útekou sa nezachránime.“ Môžeme sa celé roky „zachraňovať“ tým bezduchým cvalom, horou výkonov a zaznamenajúc si ďalšiu splnenú povinnosť padať nešťastní v noci do postele. Zachraňovať svoju hodnotu, povest', postavenie, chyby minulosti a konať a konať a konať... A keď budeme mať šťastie, potkneme sa, budeme chvíľu celkom bezbranní a vyčerpaní a v tej nehybnosti spoznáme Jeho hlas. A On nám pošepne: „Toto nemusíš. Ani toto... Ale veď toto ja od teba vôbec nechcem... Chcem, aby si bol radšej viac so mnou. Veľa. Stále. Aj keď piješ kávu, aj keď venčíš psa, aj keď si na prechádzke, aj keď niečo tvoríš, spievaš... Aby si vo všetkom spoznával mňa, teba, vo všetkom videl náš vzťah, spoluprácu. Tandem. Aby si rozlišoval, čo je môj a čo tvoj diel práce. Kedy ísť a kedy stáť

a čakať. Kedy hovoriť a kedy počúvať. Kedy tvoriť. A kedy sa odovzdať a očakávať môj zásah... Nepotrebuješ desať loptičiek vo vzduchu, viac potrebuješ jednu voľnú ruku, aby si mohol držať tú moju. Potrebuješ oči, ktoré vidia práve bežiaci moment, uši, ktoré začujú, čo ti v ňom šepkám a srdce, dostatočne silné, vyživené a radostné, aby sa mohlo za mojím hlasom vydať. Áno, som to ja, kto ti niekedy hovorí – Chod' si ľahnúť! Nerob nič, a pozeraj sa na stromy! Voňaj túto vôňu! Pozeraj na tieto farby, počúvaj túto melódiu.... Som to ja, kto nechal, aby ti tie loptičky spadli. Chcel som tak veľmi, aby si začul a videl mňa. Ako ti rozprávam. O tebe. Skutočnú pravdu. Nie tú o tabuľkách výkonov, ktorá ti nahovára, že do nich možno vtesnať tvoju hodnotu, popísať ťa tak a zmerať. Aby si zajtra začal nový únavný šprint... Celkom inú. Tú, ako vo mne skrsol nápad napísať príbeh práve o tebe. Aby bola na svete nová pieseň. Tvoja a moja pieseň. Ktorá sa nedá ničím zmerať, porovnať, ani nahradiť. Naša spoločná pieseň je jedinečná. Daj si čas, ticho a nehybnosť započúvať sa do nej, spoznávať ju a šíriť ďalej... Nech ju počuje stále viac ľudí...

Tvoja láska v kvapke mora...

„Čo je moje skutočné ja, moja pravá identita“, pýtam sa, keď sa obhliadam späť a pozerám na svoj život. Niekoľko strohých údajov v mojom ID, alebo vysokoškolský diplom zapadnutý vzadu v skrini. Všetky moje doterajšie výkony pred mikrofónom, všetky písmenká a riadky, ktoré som doteraz napísala. Alebo moje košaté CV a referencie od doterajších zamestnávateľov. Moji najbližší a to, čo sme si kedy o sebe povedali, alebo nepovedali, odpustili, alebo na to ešte nemali silu, čo si o sebe myslíme a aké nálepky sme si dali. Moje fotky na fejsbúku, moje obľúbené šaty a parfum. Alebo to, že milujem rannú čiernu kávu a teplo labiek môjho psa, ktorými sa o mňa opiera, zatiaľ čo spokojne odfukuje....

Odreté kolená malého dievčatka, objavujúceho sladké záhady veľkého sveta, aj všetky „dospelácke“ jazvy, ktoré som doteraz nazbierala. Všetky knihy, ktoré som v živote prečítala a ich príbehy, ktoré ma omámili a vpísali sa mi do srdca, všetky tie nekonečné výpravy na juh, za morom, ktoré som absolvovala. Môj plač aj smiech, divoký a neskrotný, ale aj zakrývajúci slzy. Moje strachy a zlyhania, ale aj momenty, ktoré som považovala za víťazstvá... Všetok ten pestrý chaos, sladko-bôľna mozaika, pretkaná jednou niťou... Jednou túžbou, ktorá sa za tým všetkým niekde skrýva, preniká, presahuje: Vo všetkom a všade som vždy hľadala Teba. Aj keď som ešte nevedela, že ťa hľadám...

Bol si so mnou a šepkal si môjmu srdcu, kto si Ty a kto som ja. Keď som cez prázdniny s vetrom vo vlasoch, odvážne a objavovateľsky krúžila na bicykli po zákutiach, ktoré mi babička zakázala, to si bol Ty. Keď som si z knižnice niesla domov štôš voňavučkých kníh, plných lákavých príbehov, do ktorých som sa okamžite ponorila a zabudla na čas, aj to si bol Ty. Bol si to Ty, keď som sa nemohla dočkať konca týždňa a nedeľných rozprávok, v ktorých víťazilo dobro nad zlom a mňa z toho zvláštne hrialo pri srdci. Ty si sa ma dotýkal cez ten nezabudnuteľný praskajúci zvuk voňavých elpčiek, ktoré nám cez víkendy od rána do večera hučali po dome. Abba, Korn, Presley, Darinka, to bolo jedno, všetci ma dokázali strhnúť so sebou do sladkej bubliny bez času. Ty si mi stál za plecom, keď som so šteklením v bruchu posielala do časopisov svoje prvé básničky o mori...

A potom si bol so mnou, keď som sedela na skalách a hľadala tomu moru do tváre. Veľakrát. Veľakrát som len tak celé hodiny ticho sedela a pozorovala ho. Myslela som si, že ma lieči.

Jeho sloboda, jeho nekonečnosť, jeho pokoj a divokosť. Nevedela som vtedy, že aj to si Ty. Že to je Tvoja sloboda, nekonečnosť, pokoj a neskrotnosť, ktoré ma tak lákajú. Že to po Tebe túžim, ako sa tam na bralách nechávam učičikať šumením vln, ktoré si stvoril... Tušila som, že je takisto obsiahnutá aj vo mne. Tá číra radosť, nespútaná sloboda, nekonečnosť možností, ktorú more – Tvoje dielo, tak dokonale odrážalo. Tušila som, že tam patrím. Tušila som, že patrím k Tebe, že som stvorená tým istým autorom, ako toto nádherné more predou mnou! Že TOTO JE MOJA IDENTITA! Podpis majstra majstrov, ktorý po slnku, hviezdach a záhadnom majestátnom mori vytvoril aj mňa...

Všetky moje cesty boli vždy hnané túžbou spoznať to. Precítiť to. Že som Tvoja. Že ma stvoril niekto nekonečný, všemohúci, dokonalý a stvoril ma s jasným zámerom, plným lásky! Nie je náhodou toto to najväčšie dobrodružstvo? Dobrodružstvo hľadania seba v Tebe. Viem, že niekde tam na omamnom juhu boli začiatky toho hľadania. Ako som sa dotýkala grációzneho chladivého talianskeho mramoru a vdychovala veľkolepú históriu tej hrdej krajiny, jej nádherných starobyľých budov, miest a ulíc, po ktorých sa prechádzate ako vo veľkom „open air“ múzeu, bez platenia. Jazdila som na motorke úzkymi uličkami jej kamenných miest a mestečiek a cítila som sa ako Sofia Loren.

Vo všetkej tej kráse sladkosti juhu a vrúcnosti jeho slnka som hľadala teba. Aj vtedy, keď som z hodiny na hodinu nemala kde spať. V cudzej zemi a bez ďalších plánov. Keď som nastúpila na vlak len podľa toho, že som si vybrala najkrajší názov mesta cieľovej stanice. Plávala som v noci v mori a malé decká, ktoré už dávno mali spať, vedľa mňa roztopašne do tej krásnej južanskej tmy vykrikovali : *'Squalo, squalo! Žralok, žralok!* ... Ochutnala som všetky príchute tamojšej zmrzliny a nechala sa celkom omámiť vôňou toskánskych píniových hájikov. Hltala som ľúče milovaného stredozemného slnka, nechala ho navždy dotknúť sa mojej kože, vlasov, srdca...

A to všetko, aby som precítila Teba. Aby som pochopila, kto som ja v Tebe. Možno som verila, že keď zjem všetky zmrzliny sveta a zladím šumenie mora s tlkotom svojho srdca, že to pochopím. Že ŤA pochopím. Že Ty ma objímaš a začneš mi rozprávať, kto som. Chcela som to počuť. Tak veľmi som to chcela a potrebovala počuť. Kto som ja v Tebe...

A hoci som odpoveď nedostala hneď a tá cesta vlastne neskončila dodnes, neľutujem. Ani jednu minútu strávenú tam, v horúcej južnej zemi. Tam som si dovoľila tú zvláštnu, akoby z vln mora náhle vynorenú odvahu postfíhať zo seba všetky nálepky o tom, „kým by som mala byť“. Tam som si dovoľila bezstarostný luxus nevedieť, nesnažiť sa niekam zmestiť, a chcieť sa cez všetky tie omamné chute a vône dotknúť len toho, kto naozaj pod všetkými tými vrstvami som. Dotknúť sa toho, ako si ma Ty naozaj stvoril.

Iste, nevedela som o Tebe ešte tak strašne veľa. Iba som tušila, že som Tvoje dieťa. Nesmierne ľúbené dieťa, ľúbené bez príkras, bez masiek, bez snahy niekým byť. Lebo už som. Tvoja... A vedela som, že chcem tento vzťah naplno žiť. Nepoznala som cestu, nemala som mapu, kde a ako ťa hľadať. Netušila som, že Ty mi môžeš vyjaviť hocijako a hocikde, kto si Ty a kto som v Tebe ja.... Len som vykročila. Vybrala som sa južnou trasou. Plnou chýb aj sladkých chutí. Dnes viem, že bola práve preto taká krásna, lebo som bola na nej hnaná túžbou po Tebe. Lákala ma tá sila, ukrytá v jednej kvapke oceánu, o ktorej som tušila, že sa ukrýva aj niekde hlboko vo mne... Tvoj odťah. Tvoja neha. Tvoje rozhodnutie. Stvoríť ma. A moja obrovská túžba. Spoznať to. Príbeh, ktorý si pre mňa napísal. To je moja identita. Môj hlad po Tebe, moje vedomie, že patrím k Tebe.

Preto každé ráno vstanem a nadýchnem sa. Preto kráčam ďalej. Áno, niekedy ani neviem presne kam, ale idem stále dopredu, kam ma volá Tvoj hlas. Niekedy je to skalistý breh mora, inokedy lúka plná voňavých kvetov. Niekedy pustatina, a potom oáza. No stále ten istý smer, ten istý motív. Červená niť môjho príbehu. Kúsok v mojom srdci, stále hladný po Tebe. To je moja identita. Kúsok z Teba vo mne. Tam, ďaleko na juhu, alebo tu, doma, počúvajúc dych odfukujúceho psa na gauči... Všetko sa mení, obrázky z môjho života sa mihajú okolo mňa ako výhľad z rozbehnutého vlaku. No ten kúsok, kúsok Teba vo mne tam vždy bol, stále je a navždy bude. A ja neprosím o nič viac, len aby si mi ho dával stále cítiť. Ako Ty chceš, ako sa Ty rozhodneš, ako ma ty zavolaš, v tých najneočakávanejších a najkrajších chvíľach, na juhu, na severe, na brehu mora, v mojom srdci...

Redakčne neupravované, nekrátené!

Neprešlo jazykovou úpravou!

Na stránke Biblioterapia.sk uverejnené 18.6.2023.